

Sygnatura akt I C 1196/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14-09-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Angelika Lewandowska

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Piwońska

po rozpoznaniu w dniu 31-08-2015 r.

w K.

sprawy z powództwa A. B. (1), M. B. (1), D. K. (1), R. B. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 45.000 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14.08.2014r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 4265,52 zł (cztery tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki M. B. (1) kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14.08.2014r. do dnia zapłaty.
4. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki M. B. (1) kwotę 2.208,50 zł (dwa tysiące dwieście osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.
5. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki D. K. (1) kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14.08.2014r. do dnia zapłaty.
6. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki D. K. (1) kwotę 2.208,50 zł (dwa tysiące dwieście osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.
7. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda R. B. (1) kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14.08.2014r. do dnia zapłaty.
8. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda R. B. (1) kwotę 2.208,50 zł (dwa tysiące dwieście osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.
9. Oddała powództwa w pozostałym zakresie.

Angelika Lewandowska

Sygn. akt I C 1196/14

UZASADNIENIE

Powodowie A. B. (1), M. B. (1), D. K. (1) i R. B. (1) wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwot: na rzecz powódki A. B. (1) 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, na rzecz powodów M. B. (1), D. K. (1) i R. B. (1) po 40.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłat skarbowych, według załączonego spisu kosztów. W obszernym uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 10 lipca 1999 roku miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym zginął M. B. (2) – syn i brat powodów. Sprawca wypadku T. Ż. został skazany wyrokiem karnym. Samochód był ubezpieczony w dniu wypadku w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powodowie zgłosili szkodę u pozwanego i wezwali ich do zapłaty zadośćuczynienia, ale pozwany odmówił wypłaty świadczenia. Powodowie podkreślili, że podstawę prawną roszczeń stanowi art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., a ze zmarłym łączyły ich silne więzi emocjonalne. Śmierć M. B. (2) była dla powodów tragedią, do dnia dzisiejszego się z nią nie pogodzili. Roszczenie o odsetki powodowie uzasadnili treścią art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (k. 2-14).

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 105).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany (...) S.A. w W. zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych – polisa nr (...) – dotyczącą samochodu marki Ż. nr rej. (...), która to umowa obowiązywała w dniu 10 lipca 1999 roku (bezsporne).

W dniu 10 lipca 1999 roku ok. godz. 15.55 w miejscowości W. gm. S. – Ciężen, T. Ż., kierujący samochodem ciężarowo-universalnym marki Ż. nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nienależycie zabezpieczył ładunek na skrzyni pojazdu w postaci wiązki drewnianych belek związanych pasami do transportu, przymocowanymi do ramy i linkę na dachu pojazdu, które na łuku drogi na skutek pęknięcia linki zsunęły się ze skrzyni ładunkowej wprost na jadący w przeciwnym kierunku samochód osobowy marki R. nr rej. (...), w wyniku czego uderzyły w kierującego tym pojazdem M. B. (2). M. B. (2) na skutek obrażeń głowy zmarł na miejscu zdarzenia. Sprawca wypadku T. Ż. został skazany za jego spowodowanie prawomocnym wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Słupcy sygn. akt II K (...) (bezsporne, a nadto dowód: kserokopia notatki z dnia 10 lipca 1999 roku k. 22, kserokopia wyroku SR w Słupcy z dnia 22 października 1999 roku k. 23, odpis skrócony aktu zgonu k. 24, akta szkody).

W chwili śmierci M. B. (2) miał 28 lat, miał żonę (od 1993 roku) i syna w wieku 4 lat. Zmarły mieszkał wraz z rodziną w budynku na terenie gospodarstwa rolnego. W tym samym miejscu, lecz w innym budynku mieszkali jego rodzice. Zmarły prowadził gospodarstwo rolne, miał w przyszłości zaopiekować się rodzicami (dowód: zeznania świadka B. B. k. 134v-135).

Powódka A. B. (1) w chwili śmierci syna miała 63 lata, zmarły był jej najmłodszym z sześciorga dzieci. Powódka była na miejscu wypadku, widziała syna we krwi. Korzystała wtedy z pomocy lekarza, dostała zastrzyk na uspokojenie. Następnie korzystała z pomocy lekarza rodzinnego oraz psychiatry, do dnia dzisiejszego uczęszcza do psychiatry, bierze leki nasenne i przeciwdepresyjne. Powódka miała dobre relacje z synem, była z nim bardzo związana, widywali się codziennie, a zmarły zwierzał jej się. Powódka bardzo przeżyła śmierć syna, płakała, nie mogła spać, do dnia dzisiejszego nie pogodziła się z nią, nadal chodzi ubrana „na czarno”. Powódka odwiedza grób syna na cmentarzu, uczestniczy we mszach świętych w jego intencji, wspomina go – zwłaszcza brakuje jej go w Ś. i w trakcie uroczystości rodzinnych. Powódka nie jeździ na miejsce wypadku, gdyż nie jest w stanie (dowód: kserokopia dokumentacji medycznej k. 30-31, zeznania świadka B. B. k. 134v-135, zeznania powódki A. B. k. 135v-136).

W chwili śmierci brata powódka D. K. (1) miała 42 lata, powódka M. B. (1) miała 36 lat, a powód R. B. (1) miał 38 lat. Powódka D. K. (1) o wypadku dowiedziała się od żony zmarłego, natychmiast pojechał na miejsce zdarzenia. Kiedy

zobaczyła brata, straciła przytomność, następnie dostała zastrzyk uspokajający. Pogrzeb zorganizowała żona i rodzice zmarłego, a uczestniczyli w nim wszyscy członkowie rodziny.

Powodowie i zmarły mieli własne rodziny, mieszkali osobno, ale spotykali się w trakcie Ś., uroczystości rodzinnych, często również bez okazji. Osoby te były ze sobą związane, mieli dzieci w podobnym wieku, wspierali się – zmarły wspierał siostrę D. K. (1), która 6 lat wcześniej straciła syna oraz siostrę M. B. (1) w trakcie kłopotów w małżeństwie. Powód R. B. (1) pomagał bratu w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Zmarły był najmłodszym członkiem rodziny, stąd rodzeństwo szczególnie się nim „opiekowało”. Po śmierci M. B. (2) powódka D. K. (1) była na zwolnieniu lekarskim, korzystała z pomocy psychiatry – przy czym wcześniej korzystała z jego pomocy wcześniej w związku ze śmiercią syna. Powódka M. B. (1) brała leki uspokajające, nie mogła spać, miała koszmary. R. B. (1) przez dwa tygodnie korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Do tej pory rodzeństwo wspomina brata – zwłaszcza w trakcie uroczystości rodzinnych, zastanawia się, jakby potoczyło się jego życie. Nadal nie pogodzili się z jego śmiercią. Jeżdżą na cmentarz, zanoszą także kwiaty i znicze w miejsce wypadku (dowód: wydruki zdjęć k. 35-39, zeznania świadka B. B. k. 134v-135, powodów A. B. k. 135v-136, D. K. k. 136v-137, M. B. k. 137, R. B. k. 151-152)

Pismem z dnia 23 lipca 2014 roku powodowie zgłosili u pozwanego wniosek o zapłatę zadośćuczynienia w kwotach 80.000 zł na rzecz powódki A. B. (1) oraz po 40.000 zł na rzecz powodów M. B. (1), R. B. (1) i D. K. (1). Decyzją z dnia 13 sierpnia 2014 roku pozwany odmówił wypłaty żadnych kwot (dowód: kserokopia pisma z dnia 23 lipca 2014 roku wraz z dowodem nadania k. 25-28, kserokopia decyzji z dnia 13 sierpnia 2014 roku k. 29).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania powodów A. B. (1) (k. 135v-136), D. K. (1) (k. 136v-137), M. B. (1) (k. 137), R. B. (1) (k. 151-152), świadka B. B. (2) (k. 134v-135), dokumenty: kserokopię notatki z dnia 10 lipca 1999 roku (k. 22), kserokopii wyroku SR w Słupcy z dnia 22 października 1999 roku (k. 23), odpisów aktów stanu cywilnego (k. 24, 32-34), kserokopii pisma z dnia 23 lipca 2014 roku wraz z dowodem nadania (k. 25-28), kserokopii decyzji z dnia 13 sierpnia 2014 roku (k. 29), kserokopii dokumentacji medycznej (k. 30-31), wydruku zdjęć (k. 35-39), akta szkody.

Zeznania powodów A. B. (1), D. K. (1), M. B. (1) i R. B. (1) oraz świadka B. B. (2) Sąd uznał za wiarygodne, gdyż są one rzeczowe, logiczne i spójne, a nadto zgodne ze sobą oraz pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w sprawie nie budziła - zdaniem Sądu - wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa i psychiatry powołany w petitum pozwu. Zdaniem Sądu powyższy dowód nie był potrzebny dla ustalenia okoliczności wskazanej w tezie dowodowej tj. stanu psychicznego powodów po śmierci M. B. (2). Okoliczności te, a także fakt zaistnienia związanej z tym krzywdy, zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie zeznań świadka, przesłuchania powodów, a nadto potwierdzone załączoną do akt niniejszej sprawy dokumentacją medyczną dotyczącą powódki A. B. (1). Przy czym w sprawie powodowie nie wskazywali, aby jednym z następstw śmierci M. B. (2) był rozstrój ich zdrowia kwalifikowany jako uszczerbek na zdrowiu (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 10 czerwca 2014 roku, sygn. I ACa 497/14, Lex nr 1500866).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powodów okazało się zasadne w części.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu wypadku, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z kolei z obowiązującym w dniu wypadku § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku

z ruchem tych pojazdów (Dz. U. z 1992 roku, Nr 96, poz. 475 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani - na podstawie prawa - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność pozwanego – co do zasady - w okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, skoro sprawca wypadku, w wyniku którego zmarł M. B. (2), został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy sygn. akt II K (...) (por. art. 11 k.p.c.) Sprawca w momencie zdarzenia kierował pojazdem marki Ż. nr rej. K.P.C. (...), objętym umową ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Powodowie jako podstawę prawną swego roszczenia o zadośćuczynienie wskazali art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c..

Rozstrzygając kwestię odpowiedzialności pozwanego w kontekście roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez osoby bliskie zmarłego, Sąd podzielił ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (por. uchwała SN z 22 października 2010 roku, sygn. III CZP 76/10, Lex nr 604152, z dnia 13 lipca 2011 roku, sygn. III CZP 32/11, Lex nr 852341, wyroki SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn. I CSK 621/10, Lex nr 848128 i z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. I CSK 314/11, Lex nr 1164718). Ponadto artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) - w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 roku – jak i przepis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów nie wyłączała z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (por. uchwała SN z 19 stycznia 2007 roku, sygn. III CZP 146/06, Lex nr 207713 oraz uchwała SN z 20 grudnia 2012 roku, sygn. III CZP 93/12, Lex nr 1267081, uchwała SN z dnia 7 listopada 2012 roku, sygn. III CZP 67/12, OSNC 2013/4/45). Jak wskazał Sąd Najwyższy w ww. orzeczeniach, uprawnienie osoby trzeciej do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia pojazdu mechanicznego powstaje wówczas, gdy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani zgodnie z przepisami prawa cywilnego do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu – szkodę szeroko rozumianą, obejmującą zarówno uszczerbek majątkowy, jak i niemajątkowy. Ta regulacja jest wyrazem woli ustawodawcy zapewnienia osobie trzeciej możliwie pełnej kompensaty szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Nie ma więc podstaw do uznania, że zadośćuczynienie za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. jest wyłączona z zakresu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Stanowisko to pozostaje miarodajne niezależnie od tego, pod rządami którego z przepisów zapadły konkretne orzeczenia. Z powołanych uchwał i wyroków, wydanych w sprawach, w których zawsze pozwanymi byli ubezpieczyciele, wynika, że Sąd Najwyższy pośrednio, lecz bez wątpliwości i konsekwentnie uznawał, iż oparte na art. 448 k.c. roszczenia osób bliskich zmarłego w wypadku komunikacyjnym są objęte ochroną ubezpieczeniową z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Reguła, że odpowiedzialność ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej jest wyznaczana przez zasadę i zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, może być skorygowana przez przepisy o ubezpieczeniach. Wyrazem tego było wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela w wypadkach enumeratywnie wymienionych w § 13 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1992 roku; wyłączeniem nie objęto rozważanego świadczenia - podobnie, jak nie zawiera go dzisiejszy art. 38 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że spowodowanie śmierci M. B. (2) naruszyło dobra osobiste powodów. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca z pokrewieństwa, podlega ochronie prawnej. Dotyczy to ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych.

Więź ta odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny poczucie stabilności, bezpieczeństwa, wzajemne wsparcie, pomoc. Zerwanie tej więzi stanowi zatem naruszenie dóbr osobistych członków tej rodziny.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepisy prawa nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których winno być ustalane zadośćuczynienie. Wypracowała je natomiast judykatura, a zwłaszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazuje ono, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 roku, sygn. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1972 roku, sygn. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 roku, sygn. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Śmierć M. B. (2) spowodowała u powodów szkodę na osobie (krzywdę), przeżywaną nie tylko w chwili powzięcia wiadomości o śmierci syna/brata. Powodowie wraz ze zmarłym tworzyli zgodną i kochającą się rodzinę. Mimo, iż w chwili wypadku rodzeństwo miało swoje rodziny, to jednak spotykali się często – z okazji Ś., uroczystości rodzinnych czy „bez okazji”, wspierali się, pomagali sobie nawzajem, interesowali się swoim losem. Śmierć M. B. (2) była dla wszystkich tragedią, a powodowie do dnia dzisiejszego nie pogodzili się z zaistniałym zdarzeniem. Odwiedzają grób zmarłego i miejsce jego śmierci, wspominają go w trakcie uroczystości rodzinnych i Ś.. Naturalnie śmierć M. B. (2) była najbardziej przykra dla jego matki powódki A. B. (1). Więź między rodzicami a dziećmi jest jedną z najsilniejszych więzi międzyludzkich. Zerwanie tej więzi przez śmierć dziecka stanowi trudne do wyobrażenia poczucie pokrzywdzenia i nasilenie cierpienia, trudnego do opisanego. Każdy rodzic ma bowiem prawo do wychowania swojego dziecka, obserwowania jego dorastania, wchodzenia w dorosłość i jak najdłuższego towarzyszenia dziecku w jego życiu. Wypadek odebrał powódce możliwość korzystania z tych wartości. Zmarły był najmłodszym dzieckiem powódki, mimo założenia własnej rodziny mieszkał z nią na jednej posesji. Powódka była z synem bardzo związana, spotykali się codziennie, a zmarły zwierzał jej się. Powódka bardzo przeżyła jego śmierć, płakała, nie mogła spać, korzystała z pomocy lekarza rodzinnego, a następnie psychiatry – do dnia dzisiejszego kontynuuje leczenie, bierze leki nasenne i uspokajające. Powódka mimo upływu lat nadal nosi żałobę po śmierci syna (ubiera się „na czarno”), uczestniczy we mszach świętych w jego intencji, odwiedza jego grób, wspomina go.

Zważyć jednak należy, że rodzeństwo zmarłego w chwili jego śmierci było już osobami dojrzałymi, mieli swoje rodziny i od wielu lat nie mieszkali razem z bratem. Naturalnym więc ich więzi – choć nadal silne - uległy pewnemu rozluźnieniu, a łączące relacje zmianie. Także zmarły od kilku lat miał żonę i syna - i to przede wszystkim wokół nich, a nie relacjach z rodzicami lub rodzeństwem koncentrował swoje codzienne życie.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także znaczną odległość czasową od zdarzenia, Sąd uznał roszczenie powódki A. B. (1) za zasadne do kwoty 45.000 zł, a powodów M. B. (1), D. K. (1) i R. B. (1) za zasadne do kwot po 20.000 zł.

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 45.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku), na rzecz powódki M. B. (1) kwotę 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 3 wyroku), na rzecz powódki D. K. (1) kwotę 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 5 wyroku), na rzecz powoda R. B. (1) kwotę 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 7 wyroku), a w pozostałym zakresie oddalił powództwa jako bezzasadne (punkt 9 wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez

poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powodowie swe roszczenie zgłosili pismem z dnia 23 lipca 2014 roku, a pozwany decyzją z dnia 13 sierpnia 2014 roku odmówił wypłaty jakichkolwiek roszczeń. W dniu 13 sierpnia 2014 roku pozwanemu były więc znane wszystkie okoliczności sprawy i wysokość roszczeń powodów, stąd Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po dniu wydania tej decyzji, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu należnych powódce A. B. (1) orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Powódka wygrała proces w 56%, poniosła koszty procesu w wysokości 7.617 zł (opłata sądowa, koszty zastępstwa procesowego, opłata skarbową od pełnomocnictwa), a zatem zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu należy jej się zwrot od pozwanego kwoty 4.265,52 zł (7.617 x 56%) (punkt 2 wyroku).

O kosztach procesu należnych powodom M. B. (1), D. K. (1) i R. B. (1) orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Każdy z powodów wygrał proces w 50%, a poniósł koszty procesu w wysokości po 4.417 zł (opłata sądowa, koszty zastępstwa procesowego, opłata skarbową od pełnomocnictwa). Zgodnie zatem z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu należy im się zwrot od pozwanego kwot po 2.208,50 zł (4.417 x 50%) (punkt 4, 6 i 8 wyroku).

Pozwany, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie złożył wniosku o zasądzeniu kosztów procesu, dla tego Sąd nie zasądził ich od powodów w części w jakiej ulegli oni żądaniu.

Angelika Lewandowska